

Dra i nödbromsen nu!

Tjeckiens tidigare finansminister och president (2003-2013) Václav Klaus är huvudförfattare till den nyutkomna stridsskriften *Völkervandring* (Edition Sonderwege, 2016). <http://www.bokus.com/bok/9783944872308/volkerwanderung/> Boken behandlar de omfattande migrantströmmarna in i vår världsdel och deras konsekvenser. Det som gör den särskilt läsvärd är att här bjuds vi från en ledande europeisk statsman ett totalt motsatt perspektiv jämfört med vad "våra egna" politiker och medier i väst förespråkar. Med sin vurm för mångkultur och massinvandring har de satt sin egen urbefolkning på undantag och dess framtid på spel. Václav Klaus gör tvärtom. Han värnar sitt eget folk, som en folkvald politiker ska göra. Klaus fruktar rätt och slätt för Europas överlevnad och eftersom budskapet är klart, rakt på sak och angeläget har han också fattat sig kort på mindre än hundra sidor. Här följer snarare en presentation av innehållet än en recension. Det senare är lätt avklarat: Köp boken!

Just nu finns den bara på tjeckiska och tyska, men den ska översättas till engelska. Något etablerat svenskt förlag som står i kö? Några svenska kulturskribenter som är förväntansfulla? Skulle knappast tro det.

Inledningsvis konstaterar Václav Klaus att migrantvågen i slutet av 2015 är den största kris som Europa råkat ut för sedan slutet av andra världskriget. Han jämför den med hur romarriket förstördes genom en invasion av barbarer för 1500 år sedan. Trots denna historiska parallell vägrar västs ledande politiker och intellektuella att se verkligheten, vilket efterkommande generationer aldrig kommer att förlåta dem, framhåller han. Handlingsförklaringen, menar Klaus, beror på en politisk ovilja att inse katastrofens omfattning. "Våra" toppolitiker är, kan man uttrycka det, påtända av den mångkulturella drogen och därmed oförmögna att skilja ideologi från realia, vilket leder till att detta fräse för varje dag fjärrar sig allt längre bort från sin egen

befolkning. Politisk korrekthet och hyckleri går därför hand i hand med humanitär hybris. Detta hotar främst vår världsdels mäktigaste land, Tyskland, konstaterar Klaus, som skriver tillsammans med sin tidigare stabschef, ekonomen och arabisten Jiri Weigl. Angela Merkel vägrar ju att ge vika från sitt "slaktrop": *Wir shaffen das!*

Anledningen till att de mellan- och östeuropeiska länderna inte har gett efter för det mångkulturella experimentet, är att de har en lång och djup erfarenhet av att vara försökskaniner för ett annat megalomant fuskverk: kommunismen. Ismer som syftar till att staten genom "kvasi-solidaritet" och totalitära metoder ska få makt att skapa en "ny människa" biter därför inte på dessa politiker. Inte heller på ett folk som genom sin egen, eller genom sitt lands erfarenhet, har fötterna i myllan istället för huvudet bland molnen, där alla vackra fraser om ett kommande lyckorike finns. Klaus berättar hur hårt ansatta dessa länder blir inom EU, med anklagelser om egoism, främlingsfientlighet och hot om indragen rösträtt inom unionen. Ändå står han fast vid sin åsikt att multikulturalismen till sin natur är destabiliserande och suicidal. Därför är det särskilt oroande att Europas försvarsvilja urholkats inifrån genom "världsfrånvända och hycklande" idéer om mänskliga rättigheter, när asylanterna är välfärdsmigranter och endast undantagsvis flyktingar, framhåller Klaus och hans medförfattare.

Asylrätten, understryker författarna, kom ursprungligen till för *individer* som hotades till livet och inte för horder av migranter som gemensamt väller in över en kontinents gränser för att slippa det tröstlösa och fattiga vardagslivet i sina egna efterblivna, dysfunktionella stater. Dagens invasion skiljer sig från de historiska flyktingströmmarna till Europa genom att den är en organiserad folkvandring, där det individuella asylskälet är underordnat massfenomen. Detta leder i sin förlängning till bristande assimilering, vilket tidigare i historien kännetecknade den enskilde asylsökandens ursprungliga mål. Vi kan identifiera oss och känna barmhärtighet med enskilda människor, men istället får vi folkgrupper som håller fast vid, eller expanderar, sitt hemlands kultur, religion och traditioner i ständigt växande parallellsamhällen. Klaus är dock noga med att understryka att författarna inte är några anhängare av konspirationsteorier, där Bilderberggruppen eller internationella finansmän, koncerner, den amerikanska regeringen eller Putin ligger bakom vad som sker.

Klaus gör en historisk koppling till att kommunismens fall ledde till geopolitiska förskjutningar i Mellanöstern. Dessa beredde vägen för islams framryckning. Han menar också att det kalla kriget ersattes med ambitionen från väst att exportera människorätt och demokrati till Mellanöstern, vilket är en hopplös uppgift. Den muslimska världen är globaliseringens förlorare, och de sitter fast i sin efterblivenhet och religiösa antagonism, vilket starka arabiska oljeintressen utnyttjar i västfientlig propaganda. Som resultat av västs världsförbättrarer finns idag minst fyra miljoner flyktingar i läger i Turkiet, Jordanien och Libanon och Erdogan har handen på "flyktingkranen" till EU.

Den explosiva bakgrunden till migrantvågen var den arabiska våren och dess katastrofala utfall med permanenta inbördeskrig som medfört islamismens framväxt efter väst misslyckade interventioner. Men den avgörande faktorn, menar författarna,

är att Europa självt utlöste krisen. Obeslutna eller uppmuntrande signaler sändes ut till en enormt globalt opererande smugglarflotta, som organiserar folkvandringar genom att blixtnabbt kunna ställa om rutter när de får information om nya migrantvägar in i EU. Människosmugglarna utnyttjade på så sätt skickligt det irrationella agerande som kännetecknar Västeuropas förvirrade eliter, kosmopolitiska intellektuella och deras motvilja mot nationalstatens existens, där "Migrantmamma Merkel" och EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker leder häxdansen mot avgrunden.

Bokens författare understryker att migrantkrisen är ett europeiskt problem, och att det därför är improduktivt att förbanna efterblivna länder i tredje världen och dess invånare som söker sig hit. EU har sedan länge skickat ut signaler att massinvandring är en möjlighet och på så sätt uppmuntrat och lösgjort den. *2016 beräknar EU-kommissionen att tre miljoner migranter kommer hit, att jämföra med 300 000 för 2014 (prognos från 2015).* Men EU och västs politiska ledare är handlingsförlamade och förhandlar om hur kvoter ska omfördelas när de istället borde sträva efter att sätta stopp för inflödet. Bryssel agerar verklighetsfrånvänt och självdestruktivt på alla plan: nu planerar man att införa en gemensam ekonomisk standard för asylsökande oavsett vilket EU-land de kommer till. Resultatet blir att de fattigaste medlemsländerna drabbas hårdast. Även med unionens bidrag så kommer asylanterna/välfärds migranterna i många fall att få en högre levnadsstandard än miljoner av de egna ländernas medborgare, främst drabbade blir "gammeleuropéerna". I detta svek mot kontinentens fattiga pensionärer, ger Europa upp en del av sin humana tradition, menar Klaus. Han angriper de politiska ledarna för deras arrogans, svagsinhet och farliga illusioner att försöka skapa en "ny europé". Hur ska det gå till när kontinenten i princip inte har haft någon äkta integration av migranter från MENA-länder sedan andra världskrigets slut? Dessutom skapar EU-eliten stora inomeuropeiska konflikter vad gäller inskränkningar för medlemsländerna att själva få bestämma över sin migrationspolitik. Sådant förmynderi, där meningsmotståndare hotas och eliten målar upp ett scenario med en konflikt mellan påstådd altruism och xenofobi, leder till att fler stater i mindre utsträckning identifierar sig som medlemmar i en gemenskap.

Václav Klaus skriver utan att tveka, att Europas eliter verkligen eftersträvar att omstöpa vår världsdelen genom en ny demografi. De tycker att det är fint att de har "bjudit upp till dans" genom att låta alla möjliga folkslag från tredje världen välla in. Deras självbild är av idel godhet, de kan ju inte se en enda människa på jorden lida! Sådana som tycker annorlunda är rätt och slätt onda och inskränkta. Samma retorik härskar överallt i Västeuropa. Den som Europas ledande moralapostlar använder sig av går ut på att göra världsdelen vanliga medborgare till lägre stående moraliska varelser med högerextrema böjelser, vilket naturligtvis är rena fantasier. Eliten tar inte hänsyn till att en klar majoritet av EU:s befolkning inte vill dela sin hårt förvärvade välfärd med miljoner nykomlingar som aldrig bidragit till deras samhällens uppbyggnad. Främlingsfientlig, extremist, rasist och fascist, är epitet som går igen överallt. Därför har migrationskrisen blivit en katalysator för hela Europas politiska landskap.

Alla politiska mainstream-partier inom EU, menar Klaus, har samma migrationsvänliga diskurs och han kallar dem och EU-eliten för "Wander-mainstreaming". Även om det finns vissa meningsskiljaktigheter, handlar det inte om substans, utan mer om retorik för röstfiske. I grunden ska hela kontinenten revolutioneras genom massinvandring, även om det kommer i konflikt med demokratin och nationalstatens existens. Eliten fortsätter oförtröttligt att förtunna nationen, konfrontera den med främmande världar och kräva att européerna ska bekosta kalaset.

Men när det gäller massinvandringen är den undantagen alla andra principer. Varje annat EU-projekt kostnadsberäknas och konsekvensanalyseras in i minsta detalj, medan ett experiment som berör miljoner nya, främmande och bidragsberoende invånare helt lämnas utanför ramarna, något som vore otänkbart i vilka andra länder som helst.

Ledarskapet i Bryssel har inte tid att vänta på en eventuell mer långsam och naturlig sammansmältning eller att en folkmajoritet får bestämma Europas öde. Folket behöver inte veta allt! tycker "våra" ledare och medier. Den historiska processen att förändra Europa måste hållas i rörelse genom ständig massinvandring (och där får man väl säga att Sverige har varit ett "föredöme"), även om endast undantagsvis riktiga flyktingar förekommer.

Men behöver Europa migranter? Det två huvudargument som framförts är att vi har brist på arbetskraft och en åldrande befolkning. Ingenting av detta stämmer dock. I Europa finns redan 23 miljoner arbetslösa och de människor som kommer hit har bara undantagsvis de kvalifikationer som eftersträvas. I Sverige är exempelvis bara 2,5 procent av jobben till för utbildade, medan en majoritet som söker asyl har ingen eller endast kortare skolgång. Det är visserligen sant att Europa har en åldrande befolkning, men någon demografisk katastrof är det inte. Problemen är snarare ideologiska, hävdar Klaus. EU och dess medlemsländers regeringar (gäller även USA) satsar inte på att få ursprungsbefolkningen att bilda familjer och skaffa fler barn. Istället ifrågasätts kärnfamiljen som samhällets stöttepelare till förmån för genusteorier om att kön är en social konstruktion. HBTQ-frågor blir mer väsentligt än familjebildande. Författarna menar att hur man än ser på saken, så är massmigration inte svaret på några demografiska problem utan en lek med elden där Europas nuvarande befolkningsstruktur totalt görs om.

Med tanke på att en förkrossande majoritet av dagens migranter är muslimer är det viktigt att veta att islam inte låter sig integreras. Dess universella och totalitära karaktär står i motsatsförhållande till den europeiskt-kristna traditionen. Islam som den politiska religion den är, ställer tvärtom ett motsatt krav: att dominera det omgivande samhället. Det är så det alltid har varit eftersom den är sprungen ur en djup tradition där det gäller homogenitet kring religionens innebörd med dess detaljerade regler för livsföring och sharia. Detta gör den resistent mot omvärldens inflytande. Istället kommer vi att fortsätta att få en radikaliserad från de muslimska parallellsamhällena i Europa, som kommer att förnta allt vad som skett av integrationssträvanden de senaste 50 åren, spår författarna. Finns det någonting i dagens läge som motsäger dem?

Varför förstör då vårt politiska ledargarnityr sin egen världsdal? Varje gång som man hoppats att de ska bromsa så har de istället trampat gasen i botten. I Sverige ligger väl Reinfeldts uppgörelse 2011 med miljöpartiet närmast till hands. De västliga regeringarna är lydiga mot EU, som hela tiden stärker sin centrala makt. Bäst i klassen vill nog gärna Sverige vara, alltid i framkant, alltid modernt. När snöbollen är i rullning, så kräver ökad massinvandring allt fler åtgärder från EU, vilket stärker nomenklaturans position.

Massinvandring blir en förevändning för mer säkerhetspolitik, mer socialpolitik, mer immigrationspolitik etc. Resultatet blir emellertid mindre demokrati och mer förstörelse av nationalstaten, allt till förmån för Bryssoleliten, som vill förvandla Europa till en enda EU-superstat, ackompanjerade av manipulativa mediernas "kvasi-humanistiska kakafoni". Med sin tjeckiska bakgrund vet bokens författare allför väl vad som händer när en utopi ska genomdrivas med centraliserad makt. För dem är Bryssel och Moskva under kommunismen exempel på liknande maktstrukturer, där varje öppen och meningsfull diskussion likvideras.

Egentligen är det redan för sent, antyder författarna i en bisats, men avslutar boken med följande åtgärds punkter för att säga NEJ till Merkels och Junkers fortsatta dröm om det mångkulturella Europa:

- Folket måste ställa sina egna regeringar mot väggen. Att försöka resonera med Bryssoleliten är meningslöst.
- Frågan måste hanteras på det nationellt suveräna planet eftersom det handlar om nationalstatens överlevnad. Någon "europeisk lösning" finns inte.
- Ni måste bli medvetna om att detta inte handlar om "flyktingar" och humanitet utan om en organiserad migrationsväg.
- Kräv att de internationella konventionerna och de europeiska fördragen om asyl upphör och ersätts av nationellt anpassade lagar.
- Sammanslut er på regional nivå och gå emot de ledande EU-staternas politiska tryck, hotelser och subventionspolitik. Exempel på detta är enskilda tyska förbundsstater och Visegrádgruppen för samarbete mellan Ungern, Polen, Tjeckien, Slovakien och Ungern.
- Varje regering måste tvingas bli transparent mot sitt folk när det gäller information om migration.

Med den fortsatta politiken väntar bara radikaliserings och eskalerande konfrontationer som utsätter hela Europas nuvarande existens för fara, där begrepp som "undantagstillstånd" och "krig" kan komma att få en verklig innebörd. Dra i nödbromen nu och handla i samklang med den stora majoriteten av era medborgare! lyder den avslutande uppmaningen, eller ska vi säga nödropet till våra nationella politiker.

Gunnar Sandelin

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/08/06/dra-i-nodbromsen-nu/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.